

QUE ES LA LLIBERTAT?

I LES LLEIS?

Això, que és la llibertat? Encara no ho tens clar? Bé cap problema, recapitemem...
Per on comence, si ja sé...

Retrocedim en el temps a l'any 2.500.000 aC, o A.N.E.

Allí és on comença la nostra història, la de tots. Com supose que ja sabràs, en aquells anys, van sorgir les primeres espècies "homo", però no és eixe el tema que tractarem avui, encara que estava interessant, que opines? Res, que ens n'anem del tema.

Això que jo volia comentar és sobre el pas de la nostra convivència al llarg de la història.

Tingues clar que té relació amb el títol, per estrany que parega.

Molts quan pensem en els "humans" d'aquella època imaginem a persones fins i tot un poc ximples. Clar, en qualsevol pel·lícula que veus d'eixe tema són quasi micos que es peguen al cap amb una pedra. Però en realitat ells van fer moltes coses importantíssimes per a la vida actual, més de les que pots imaginar.

Mentre anaven passant els anys, començaven a construir-se aldees, poblats, i ja molt més endavant, ciutats com a Egipte i Mesopotàmia. I clar, per a poder tindre una vida quotidiana, sobretot, lliure i segura, no bastava en qualsevol cosa. Si no que havien de posar unes lleis o normes democràtiques, per frenar coses com el vandalisme, no?

Ens quedem amb allò de les lleis... Creus que et donen llibertat? Si no et pares a pensar molt, diràs "clar que no, les lleis ens limiten de moltes coses i ens prohibeixen de tot..." Si no has recapacitat molt la pregunta, probablement, i el més possible, és que hages tingut una resposta així o pareguda.

Sobretot ara que amb la COVID-19, hi ha moltes més restriccions i de segur que en alguna no estàs d'acord. Però la resposta és tot el contrari, fes-me cas.

De veritat? Encara no em creus?

Mira, això que estàs pensant és una barbaritat!

Veuràs com en un tres i no res, canvies d'idea però ja. I ho esbrinaràs tu a soles.

Sí, sí, tu vas a passar un dia sense normes. Què creus, que serà divertit? Ai, per favor...

Però tu et pots imaginar, com seria un dia, només un, sense lleis!!!

Imaginat... Ai que dic, d'imaginat res, de fet, ho has de viure, que innocent, jo...

Un dia com qualsevol altre, o això és el que penses... T'has alçat més prompte de l'habitual. Com que a la nit tenies son, te n'aneres al llit de seguida. De fet avui

també aniràs prompte al llit, quan abans s'acabe el dia millor.

D'acord, ja ets en peu, i la primera cosa que vas a fer és desdejunar, i has de donar-te presa, que avui és un dia molt important, que recordaràs tota la vida, i tant...

Doncs avui és el primer dia que vas a fer classes de pràctiques a una escola; Per això has d'arribar puntual.

Només acabar d'arreglar-te, ixes de casa i de sobte... Et trobes a uns lladres que estaven amb una arma apuntant a una pobra dona! Tu et quedes en xoc.

Ràpidament tornes a casa, i mentre pugues les escales, quasi sense poder ni respirar, crides com pots a la policia.

En pocs segons t'agafen la trucada i li comentes tot el que està passant. Quasi ni s'entén el que dius, però el policia ho ha entés perfectament. Ha entés que estaves fent-li perdre temps de la seua vida, amb una cosa com aquella. Tu de seguida t'adones que és el dia que no hi ha lleis... La resposta del policia va ser penjar abans que pugues dir-li res així que imagina com serà la resta del dia.

Açò només és el principi, ja veuràs el que t'espera...

Bé, ara ja ets a l'últim escaló per arribar a la teua casa i veus una cosa que no hi ha per on agafar-la. La teua veïna, vestida amb la bata i el monyo, ha entrat a ta casa i ha agafat la teua tele. Quina cara!

Tu li dius- Però dona! Que fas?

-Agafar la tele, que avui vull veure una pel·lícula, o es què no ho veus, eh?-respon tan tranquil·lament.

-Però tu que creus, que pots robar-me la televisió i ja?

-Qui diu que no?- Tu com que açò ja et pareix surrealista, li demanes per favor que torne a la seua casa i has d'ocupar-te d'arribar a temps a l'escola, sols falta que es faça tard, ja per a rematar.

Mentre, tot histèric, baixes al garatge per agafar el cotxe, que ja es passen 10 minuts de l'hora. Per fi, et trobes a la carretera, o per desgràcia... Tot està ple de trànsit i no hi ha ni un poc d'organització, la gent saltant-se els semàfors. Tu tanques totes les finestres i et fiques la música per a veure si pots assimilar la situació, perquè és una bogeria.

A la dreta un accident, i igual a l'esquerra, i davant! No pots quasi ni escoltar la ràdio, de tots els clàxons que sonen, és insuportable per a les orelles! La gent es troba aclaparada i de fet, encara tardaràs unes dues hores per poder eixir de tal embús, com a poc.

Després d'esperar, quasi tres hores, avançant uns dos metres cada deu minuts, aconseguixes eixir d'aquell lloc; I et desvies a una carretera, en la qual, la velocitat màxima és un trenta, la gent va a uns noranta, increïble.

Al cap de vint minuts, ara sí, arribes a l'escola, tres hores tard.

Què, t'està agradant el teu dia? Eh?

A l'escola, les coses no milloren. Només entrar, tot està fet pols. Quina classe d'escola té els papers dels xiquets donant voltes pels passadissos?

Tot és una bogeria, els xiquets no paren de cridar. Ja has trobat la porta de la teua classe, t'ha costat, entre tant rebombori, i queda una hora perquè s'acabe l'horari escolar.

Només entrar a la classe et disculpes, ja et val. I sense tu entendre res, la professora comença a riure. Ella seguda mirant Facebook al mòbil i sense posar ordre als xiquets, que estan armant una grossa. Tots barallant-se, altres tirant el material per la finestra... Per no parlar dels que estan pintant la paret amb els retoladors. En resum, un autèntic caos.

Ara que ja eres lliure, no has de fer res, tornes a casa.

Vas on havies aparcat el cotxe i ai! Quina sorpresa!

Resulta que les rodes estan punxades i els cristalls tots trencats. Quina feina que t'espera. Per a tornar a casa has d'agafar el bus...

Després de caminar uns deu minuts ja ets dins del bus i això pareix una lleonera.

Els xiquets agafats de les barres i fent tombarelles com si es tractara d'un circ.

A més els adults que hi havia estaven sense mascareta i un ambient bastant fastigós.

El trajecte s'ha fet un poc llarg, però ja estàs a casa. Què més pot passar ara?

Doncs aquí no acaba la cosa.

Només entrar a casa, sona el timbre. Resulta que és el repartidor, que ha agafat els paquets i els està obrint! Açò és una bogeria. Ja no vols ni comentar-li res. Perquè tot és increïble.

Ara sí, el teu dia s'acaba al fi.

Ara, què penses? Les normes et permeten ser lliure?

Doncs algunes sí, sobretot les democràtiques. Perquè el seu objectiu principal és eixe donar a les persones el dret de la voluntat pròpia, llibertat d'opinar, la seguretat...

Són uns drets essencials per a viure com desitges.

Però no tot és tan fàcil, fins a quin punt arriba la nostra llibertat? I condiciona a la dels altres?

Bé, moltes voltes, allò que cadascú considera com a la seua llibertat, són els fets que li la lleven als altres. Per exemple, aquesta vesprada, a l'autobús hi havia gent sense la mascareta i clar, no existien les normes, però si arriben a haver-hi... Ells considerarien que tenen dret a protegir-se o no. I alhora, a les persones del voltant, els havien condicionat a la seua seguretat.

Per això mateix has de ser responsable per ser lliure, i deixar ser lliure als altres.

Així que, abans d'incomplir alguna norma, pensa en els drets de les persones. Si vas pel carrer, procura de mantenir les mesures de seguretat, ja que les persones es

mereixen estar segures és el seu dret.

Recorda, som éssers socials, estem interconnectats...

Jo sóc jo perquè tu eres!!!

Per la teua llibertat i la de tots.